

Θεσσαλονίκη, 10 Ιανουαρίου 2011

Θέμα: 10^ο Συνέδριο ΠΟΣΔΕΠ

Συνάδελφοι,

Ο πανεπιστημιακός συνδικαλισμός βρίσκεται σήμερα σε κρίσιμη καμπή. Μετά τον ευτελισμό που υπέστη στα μάτια της κοινωνίας την τετραετία των χαμένων ευκαιριών 2005-2008, εξ αιτίας της επικυριαρχίας δυνάμεων που σκέφτονταν και δρούσαν όπως 30 χρόνια πριν, αφήνοντας χώρο σε αλλοπρόσαλλες κυβερνητικές επιλογές, που αντί για μεταρρύθμιση προκάλεσαν ένα γραφειοκρατικό ανακάτεμα στα ΑΕΙ, αναπτερώθηκε το 2009 με την ανάδειξη ανανεωτικών δυνάμεων στην ηγεσία της ΠΟΣΔΕΠ. Οι δυνάμεις αυτές ξεσηκώθηκαν αυθόρμητα στους κατά τόπους συλλόγους, οργανώθηκαν υποτυπωδώς σε υφιστάμενα ή νέα σχήματα και είχαν έναν κοινό στόχο: την απαλλαγή από τον παρωχημένο μεταπολιτευτικό πανεπιστημιακό συνδικαλισμό.

Σήμερα αντιλαμβανόμαστε πως, πριν κατέβουν στην Αθήνα τον Μάρτιο του 2009 για να ανατρέψουν την παλιά διοίκηση της ΠΟΣΔΕΠ, οι ανανεωτικές δυνάμεις κάνανε ένα (αναπόφευκτο) λάθος πίσω στις έδρες τους. Ενώ μέχρι τις αρχές του 2009 εκφράζονταν εκτός των επίσημων σχημάτων των κατά τόπους συλλόγων τους, π.χ. στο πλαίσιο των χιλίων, στη μεγάλη τους πλειοψηφία επέλεξαν την τελευταία στιγμή να αναστήσουν τους υφιστάμενους συλλόγους, όπου οι δυνάμεις της πανεπιστημιακής συντήρησης διατήρησαν την έντονη παρουσία τους, αν όχι και τον έλεγχο πολλές φορές. Στην Αθήνα, τις πρώτες δυο μέρες του 9^{ου} Συνεδρίου, οι ανανεωτικές δυνάμεις είχαν την ευκαιρία να προχωρήσουν στην ίδρυση μιας νέας ΠΟΣΔΕΠ, αφήνοντας την παλιά στην αντίδραση των παρατάξεων της Συσπείρωσης και της ΔΗΠΑΚ, που στο μεταξύ τα είχαν σπάσει. Δεν το επιχείρησαν μέχρι τέλους, διότι παρασύρθηκαν από το γεγονός ότι η διαφαινόμενη πλειοψηφία θα τους επέτρεπε τελικά να πάρουν τη διοίκηση της παλιάς ΠΟΣΔΕΠ, όπως και έγινε. Έτσι, η αυθόρμητη συνέγερση των συναδέλφων, κατ' αρχήν τοπικά και στη συνέχεια κεντρικά, μπήκε στο κανάλι υφισταμένων σχημάτων και διαδικασιών, χωρίς όμως να έχει τη δύναμη να αλλάξει τη ροή του. Υποχρεώθηκε με τον τρόπο αυτό να χρησιμοποιήσει το format του παρωχημένου πανεπιστημιακού συνδικαλισμού και έχασε το momentum να δημιουργήσει κάτι πραγματικά νέο, για να καναλιζάρει τις ανανεωτικές δυνάμεις προς εντελώς νέα κατεύθυνση και να τις πολλαπλασιάσει.

Σήμερα ξέρουμε πως η ανανέωση του πανεπιστημιακού συνδικαλισμού επιχειρήθηκε μεν από νέες δυνάμεις, που συνεγέρθηκαν αυθόρμητα στους κατά τόπους συλλόγους, ανατρέποντας και την παλιά διοίκηση της ΠΟΣΔΕΠ, επιχειρήθηκε όμως σ' ένα παρωχημένο συνδικαλιστικό πλαίσιο, που δεν ανατράπηκε, ούτε άλλαξε. Έπρεπε να το ξέρουμε πως δεν μπορείς να βάλεις νέες ιδέες σ' ένα παλιό κουτί. Στην πραγματικότητα, επιχειρήσαμε να αναστήσουμε ένα πτώμα, αναλωθήκαμε σε μάχες χαρακωμάτων με τους εκφραστές του παρελθόντος και χάσαμε το momentum της ανανέωσης που θα μας οδηγούσε στο μέλλον.

Πώς είναι δυνατόν, συνάδελφοι, να κερδίσουμε τη **μάχη της ανανέωσης** όταν υποχρεωνόμαστε να δίνουμε καθημερινά τη **μάχη του αυτονόητου** με τις δυνάμεις του παρελθόντος για να καταδικάσουμε τις καταλήψεις, να διασφαλίσουμε την ανεμπόδιστη λειτουργία των ακαδημαϊκών οργάνων, να προασπίσουμε το άσυλο, να σταματήσουμε την φυσική καταστροφή των υποδομών μας και την κατάρρευση της ποιότητας ζωής στους πανεπιστημιακούς χώρους, τη στιγμή που όλα αυτά σε οποιοδήποτε άλλο χώρο είναι λυμένα;

Σαν να μην έφταναν αυτά, τη διετία που πέρασε **δύο κρίσιμοι εξωγενείς παράγοντες** μας έδωσαν ένα καίριο πλήγμα:

- Κατ' αρχήν, ήρθαμε αντιμέτωποι με μίαν άνευ προηγουμένου δημοσιονομική κρίση, απέναντι στην οποία ακόμη και συνδικαλιστικές οργανώσεις με πολύ μεγαλύτερη απήχηση στην κοινωνία (η δική μας είχε ήδη απαξιωθεί δραματικά πριν την κρίση) αδυνατούσαν να αντιδράσουν στοιχειωδώς. Η καλύτερη ΠΟΣΔΕΠ των τελευταίων ετών προσέκρουσε στη χειρότερη δυνατή συγκυρία από τη μεταπολίτευση και μετά...
- Κατά δεύτερο λόγο, αγνοηθήκαμε επιδεικτικά από τη νέα κυβέρνηση, που κατέθεσε μια επιθετική μεταρρυθμιστική πρόταση χωρίς να νοιάζεται όχι μόνο για το αν υπάρχουν οι δυνάμεις εκείνες να την υλοποιήσουν μέσα στα πανεπιστήμια (και που αν δεν τις έβρισκε σ' εμάς, απορούμε πού θα τις αναζητούσε), αλλά και αν η πρότασή της πήγαζε από τις προσδοκίες του πιο δυναμικού κομματιού της πανεπιστημιακής κοινότητας, που πιστεύουμε ότι εκφράζουμε και εκπροσωπούμε.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες συγκαλείται αυτή την εβδομάδα το 10^ο Συνέδριο της ΠΟΣΔΕΠ.

Η σύγκληση του Συνεδρίου την χρονική ακριβώς στιγμή που υποτίθεται πως ολοκληρώνεται ο διάλογος του Υπουργείου Παιδείας με τους κοινωνικούς εταίρους, αποτελεί για την πανεπιστημιακή κοινότητα χρυσή ευκαιρία να δώσει *αυτή* διέξοδο από τη βάση της στο προκύψαν αδιέξοδο κορυφής μεταξύ Υπουργείου και Συνόδου των Πρυτάνεων. Η ευκαιρία αυτή είναι σημαντική και, πάντως, δεν θα υπάρξει άλλη στο άμεσο μέλλον. Έχει να κάνει με την εκλογή της νέας Διοικούσας Επιτροπής της ΠΟΣΔΕΠ, ενός κρίσιμου εταίρου στο διάλογο με το Υπουργείο. Η ΠΟΣΔΕΠ σίγουρα δεν έχει τη δύναμη μιας ΑΔΕΔΥ, έχει όμως *jus standi* απέναντι στο Υπουργείο και διακριτό ρόλο σε σχέση με τη Σύνοδο των Πρυτάνεων, τον άλλο κρίσιμο κοινωνικό εταίρο. Σε μας εναπόκειται αν θα στείλουμε ικανούς και ειλικρινείς διαπραγματευτές απέναντι στο Υπουργείο ή θα του δώσουμε ένα ακόμη άλλοθι για να δικαιολογήσει τη στάση του απέναντί μας στα μάτια της κοινωνίας, όπως συνέβη με την προηγούμενη μεταρρυθμιστική απόπειρα.

Καθόσον μας αφορά, εμείς φιλοδοξούμε να εκλέξουμε ένα τουλάχιστον μέλος μας στη νέα Διοικούσα Επιτροπή της Ομοσπονδίας μας, ώστε να εκφράσουμε και σε κεντρικό επίπεδο τις απόψεις που καταστήσαμε πλειοψηφικές στον δικό μας σύλλογο.

[ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΣΥΜΠΑΡΑΤΑΞΗ απθ](#)